

DE POSTRIJDER

Abonnement

Binnen de stad, 7 fr. per jaar. Buiten de stad, 8 fr. Een blad afzonderlijk 25 centimen.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 30 DECEMBER

Van alles wat.

Volgens den almanak is het nog een dag of twee te vroeg, maar terwijl de Postrijder het voordeel niet zal hebben den 1° januari met zijne lezers te gaan praten, zoo kunnen wij niet beter doen dan hun vandaag een goed en hartelijk zalig nieuwtje te wenschen.

De Postrijder treedt zijn dertigste jaar in. Hij kan zeggen dat hij den dertigjarigen oorlog gevoerd heeft. Oorlog tegen de geuzerij, oorlog tegen de misdrukken der overheid, oorlog tegen de geldverkwistingen van domme en partijdriftige stadsbestuurders, oorlog ten voordele der lastbetalers en van aldeganen aan wie onrecht gegeven wordt.

Het is zoo wat de mode bij de gazetten, van met nieuwtje veel schone beloften te doen. Maar gewoonlijk, zij die het meest beloven, dat zijn zij die het minst geven.

Of hij daarmee Jan en alleman zal te vreden stellen, dat durft hij niet hopen. Er zijn zoo aardige menschen in de wereld! Er zijn nog wel brave en katholieke menschen die staande houden dat de katholieke bladen te hevig schrijven en dat zij moeten meer toegevend zijn; dan zeggen zij, zoudens wij stil en kalm zijn.

HET HUIS DER HEKSERIJ

EEN VERHAAL UIT DEN OUDEN TIJD

naar 't Fransch van

RAOUL DE NAVERY.

(6° VERVOLG.)

—○—(—○—

Toen de koning vernam, wat er was voorgevallen, wilde hij, dat elk jaar, ter herinnering aan de bevrijding der stad door St-Romanus, aan den bisschop van Rouaan de macht zou worden gegeven, om bij gelegenheid van den Hemelvaartdag aan eenen ter dood veroordeelden kwijtschelding van straf te kunnen schenken.

Wij leven in eenen tijd van strijd, in een tijdvak van kerkvervolging en godsdiensthaat. Een christenmensch mag aan dien strijd niet onverschillig blijven.

Als men op het einde van het jaar zoo eens de wereld rondkijkt, dan ziet men dat overal waar de gouvernementen tot hertoe den godsdienst vervolgd, de vrede op den oorlog gaat volgen. In België alleen wordt de oorlog alle dagen heviger.

De keizer van Duitschland heeft in de Troonrede bij de opening van den Pruisischen Landdag gezegd: « De beste betrekkingen bestaan tusschen mijn gouvernement en den Paus: ik zal alles doen wat in mijne macht is, voor het welzijn mijner katholieke onderdanen. »

De schoolmeesters worden franc-maçons. — De vrijmetselaarsloge van Brussel: Amis philanthropes heeft in hare vergadering van maandag 18 december 1882, aangenomen: L. Marchant, geboren te Genappe, leeraar van de middelbare school van Sint-Gillis, bij Brussel; E. J. Werotte, geboren te Orp-le-Grand (Brabant), gemeente-onderwijzer aan de school n° 4 van Brussel; — L. J. Fievez, geboren te Harcourt (Luik), bestuurder der middelbare school van Lessines; — E. Van Molle, geboren te Sint-Joos-ten-Noode, gemeente-onderwijzer aan de school n° 7 van Brussel.

En zulke mannen worden met het geld van de katholieken betaald, om aan de onnozele kinderen van het belgisch volk het christelijk onderwijs te geven? Sire, dit roept wraak! En dergelijke scholen zou de geestelijkheid niet mogen afkeuren en bestrijden.

Een jong meisje ging sterven. Het arme kind scheen nog slechts eenige oogeblikken te leven te hebben. Zij deed hare vader roepen, een ongelovige en godsochenaar, en hem de hand nemende:

« Mijn lieve vader, sprak zij, ik ga sterven binnen weinige minuten; zeg mij gansch ernstiglijk, ik bid er u om, of ik moet gelooven hetgeen gij zoo dikwijls in mijne tegenwoordigheid verzekerd hebt, dat er noch God, noch hemel, noch hel is, of wel of ik mij moet houden aan den catechismus, dien mijne moeder mij heeft aangeleerd? »

De vader stond als door den bliksem geslagen; dan, zich naar het bed der zieke neigende:

« En viert men dit feest nog? vroeg Huguette, welke met de grootste aandacht naar het verhaal harer vriendin had geluisterd.

« Alle jaren. — En wordt er nog altijd aan een ter dood veroordeelde kwijtschelding van straf gegeven? — Ik hoop, dat dit privilege nooit door onze hoofdkerk en zijne waardige kanunniken verloren moede worden.

« Mijn God! riep Huguette, wat zou ik gelukkig zijn deze processie te zien en den misdadiger te aanschouwen, aan wien de menschen barhartigheid betoonen in den naam van een gelukzalige. — Gij zult in de aanstaande week die processie zien, Huguette. Donderdag is het Hemelvaartdag. Gij kunt er zeker van zijn, dat de veroordeelden, die wegens groote misdaden in de gevangenis van Rouaan zijn, thans met onrustig gemoed er aan denken, wie wel de gelukkige zal zijn, die de vrijheid krijgt. Want aan een hunner wordt genade geschouken, maar ook slechts aan een enkelen.

« En wordt het beeld van dat monster, hetwelk men na zoo ieverig aan 't opschilderen is, ook rondgedragen? — Ja, het maakt ook deel uit van de plechtige processie; en terwijl men het boven aan een grooten rug ronddraagt, herinnert het volk zich het mirakel van den H. Romanus en bidt met des te grootere godsvrucht en vurigheid.

« Heb dank, goede Elisabeth, voor de inlichtingen, die gij mij gegeven hebt over het beeld van dat monster, waarmee Diarich zich reeds zoo van harte schijnt te vermaken.

« Die onschuldige kinderen, zegde Elisabeth, hebben voor niets vrees, omdat zij nog geen kwaad gedaan hebben. Daar zij geene geschiedenissen hoort vertellen, moet gij mij dikwijls komen bezoeken, want de oude vrouwen gelijk ik, hebben wel is waar niets uit de boeken geleerd, maar hun

juist gelijk het getal der onnutte officiele schoolmeesters en schoolinspecteurs. Maar het getal plaatsen waar werklieden en eerlijke burgerjongs hun brood met wouwen, vermindert gestaag. — Van de geuzerij, verlos ons Heer!

Verleden jaar werd er ergens in Limburg — niet zeer ver van Hasselt — zegt de Onafhankelijke, een bewaarschool opgericht onder het bestuur van liberale mamzellen van den eersten chic. Kleine kinderen van 3 tot 6 jaar bewaken en oppassen, hen leeren lezen, schrijven en bidden, kan allerbest zijn voor nonnen en « kwezens » maar voor officiele jufvrouwen is dat zoo ijselijk vervelend! Geen wonder dat de twee liberale bewaarengelen droomden van een uitstapje te doen naar de een of andere voornam stad. Maar hoe reizen? Het betaamt immers niet dat jonge jufvrouwen alleen op reis gaan! Er moest een modus voyagandi gezocht worden.

Het moeilijke vraagstuk werd opgelost door de vriendelijke tusschenkomst van 2 jonge heeren, welke zich aanboden de jufvrouwen te vergezellen en te bewaren — en het viertal trok te zamen op naar Luik.

De plezierigste reisesjjes eindigen soms slecht. Zoo ook geschiedde het dezen keer; de twee mamzellen hebben helaas! te laat vernomen dat pleziertochtjes in goed gezelschap geen deelmaking van de Frubel-methode, zij hebben hun ontslag gegeven of... gekregen.

Onze liberale confrater van het geuzenblad, die zoo schoon den Jeremias kan spelen als een katholiek onderwijzer eene oorveeg geeft aan den eenen of anderen kwajongen, zal ongetwijfeld zijne beste ganzenpen snijden om zijn advies over de « excursion scolaire » te geven. Wat den gemeenteraad betreft, wij wenschen hem hartelijk proficiat; hij heeft eene puike keus gedaan; de ondervinding is dar om het te bewijzen!

Een jong meisje ging sterven. Het arme kind scheen nog slechts eenige oogeblikken te leven te hebben. Zij deed hare vader roepen, een ongelovige en godsochenaar, en hem de hand nemende:

« Mijn lieve vader, sprak zij, ik ga sterven binnen weinige minuten; zeg mij gansch ernstiglijk, ik bid er u om, of ik moet gelooven hetgeen gij zoo dikwijls in mijne tegenwoordigheid verzekerd hebt, dat er noch God, noch hemel, noch hel is, of wel of ik mij moet houden aan den catechismus, dien mijne moeder mij heeft aangeleerd? »

De vader stond als door den bliksem geslagen; dan, zich naar het bed der zieke neigende:

« En viert men dit feest nog? vroeg Huguette, welke met de grootste aandacht naar het verhaal harer vriendin had geluisterd.

« Alle jaren. — En wordt er nog altijd aan een ter dood veroordeelde kwijtschelding van straf gegeven? — Ik hoop, dat dit privilege nooit door onze hoofdkerk en zijne waardige kanunniken verloren moede worden.

« Mijn God! riep Huguette, wat zou ik gelukkig zijn deze processie te zien en den misdadiger te aanschouwen, aan wien de menschen barhartigheid betoonen in den naam van een gelukzalige. — Gij zult in de aanstaande week die processie zien, Huguette. Donderdag is het Hemelvaartdag. Gij kunt er zeker van zijn, dat de veroordeelden, die wegens groote misdaden in de gevangenis van Rouaan zijn, thans met onrustig gemoed er aan denken, wie wel de gelukkige zal zijn, die de vrijheid krijgt. Want aan een hunner wordt genade geschouken, maar ook slechts aan een enkelen.

« En wordt het beeld van dat monster, hetwelk men na zoo ieverig aan 't opschilderen is, ook rondgedragen? — Ja, het maakt ook deel uit van de plechtige processie; en terwijl men het boven aan een grooten rug ronddraagt, herinnert het volk zich het mirakel van den H. Romanus en bidt met des te grootere godsvrucht en vurigheid.

« Heb dank, goede Elisabeth, voor de inlichtingen, die gij mij gegeven hebt over het beeld van dat monster, waarmee Diarich zich reeds zoo van harte schijnt te vermaken.

« Die onschuldige kinderen, zegde Elisabeth, hebben voor niets vrees, omdat zij nog geen kwaad gedaan hebben. Daar zij geene geschiedenissen hoort vertellen, moet gij mij dikwijls komen bezoeken, want de oude vrouwen gelijk ik, hebben wel is waar niets uit de boeken geleerd, maar hun

geheugen is rijk en zij hebben veel gedurende hun leven gezien.

Huguette nam Dazier op de armen, bedankte de schilders voor de goedheid, waarmede zij haar kind veroorloofd hadden bij het monster te spelen; vervolgens op het punt zijnde de oude vester te verlaten, zegde zij:

« Ik zal u morgen het vlas terugbrengen, dat ik gewezen heb; gij kunt het tegelijk met het uwe afleveren.

« Neen, ik heb gedacht, dat het beter is, dit anders te doen, sprak de oude vrouw. Ik weet niet, hoe lang God mij nog in het leven zal laten. Maar, wanneer ik eens onverwacht kwam te sterven, zou ik u niet van werk en diensten beroofd willen zien! 't Is daarom, dat gij u rechtstreeks om weefwerk aan jonkvrouw Ogivia Le Bouteiller moet richten; zij is de zuster van een onzer oudste kanunniken der hoofdkerk; op die wijze zult gij, wanneer ik dood ben, geen gebrek aan werk noch verdiensten hebben.

« God moge u nog lang op deze wereld laten leven. De Heer allen wegt, welke eene vertroosting mij uwe vriendschap geschonken heeft.

« De oude vrouw schudde met het hoofd. — Ongelukkiglijk kan ik u van uw verdriet niet bevrijden.

« Ik ben er u dankbaar voor, dat gij mijn leed reeds zooveel verlicht hebt.

« Arme ziel! zegde Elisabeth zachtjes, gij verdientet gelukkig te zijn.

De jonge vrouw boog het hoofd, terwijl een schaamblos hare wangren rood kleurde; zij drakte haar kind met kracht aan het hart en hare vriendin met een gebaar der hand groetend scheide zij van Elisabeth.

« Mijn kind, mijn allerliefste kind, zeide hij haar al snikkende, geloof alleen wat uwe moeder geleerd heeft. »

Terwijl het gouvernement alle dagen nieuwe verkristingen doet in alle vakken van het bestuur gaat het spaarzaamheden maken op het budget van eerediensten. Het geldverkwistend bestuur onzer geuzen heeft een te kort van 25 millioen in de schatkist teweeg gebracht; in plaats van een einde te stellen aan den geldverslindenden schooloorlog gaat men de uitgaven voor het lager officieel onderwijs verhoogen.

En waarop meent gij dat men besparingen gaat doen. Op het budget van eerediensten, dat is te zeggen op de magere traktementen van kapelaans en pastoors, op alles wataan den dienst der kerken raakt. Men stelt voor eene vermindering van 678,000 frank te doen op de volgende wijze:

1° 112,000 frank op de jaarwedden der kanunniken.

2° 112,000 frank op de kosten van het sekretariaat der bisdommen.

3° 253,200 frank zijnde de afschaffing der jaarwedden van 422 onderpastoors, waarvan 103 in de steden en 319 op den buiten;

4° 169,000 frank op de toelagen verleend voor de gebouwen van den katholieken godsdienst.

Men denke niet dat die maatregelen voorgesteld worden uit spaarzaamheid want terwijl men aldus de kapelaans in werkelijken dienst van hunne geringe jaarwedden van 600 fr. wil berooven, verleent men pensioenen van 10,000 fr. aan professoren die, nauwelijks 50 jaar oud zijnde hun ambt laten staan om volksvertegenwoordiger te worden, waarvoor zij boven hun pensioen, 200 gulden per maand trekken.

Een ander bewijs dat hier geene spaarzaamheid mee gemeoid is, is dat de verslaggever voorstelt niet die vlieg van 688,000 fr. in den brouwketel van het tekort van 25 millioen te werpen, maar ze te gebruiken om de jaarwedden der vetbetaalde magistraten en andere beambten van het gerecht te verhoogen.

Volgens ambtelijke opgaven in den Annuaire Statistique, die dezer dagen verschenen is, bekoort het getal kiezers voor de Kamers tot 418,429 voor geheel het land.

Daarunder zijn 25,580 landbouwers, 3948 nijveraren, 226 veehouwers, 5056 brood en pastei-bakkers, 1974 brouwers, 2042 mulders, 4406 ondernemers, metsers, timmermans en huisschilders, 746 goudsmiden, juweliers, en horlogemakers, 600 drukkers en boekhandelaars 5755 ambachtlieden, 1439 hotel- en tafelhouders 8714 winkeliers, 8590 herbergiers en dranklijsters 8616 kooplieden, scheepsreders en wisselagenten 2564 bankiers, wisselaars en makelaars in fondsen, 2452 ambtenaars en bedienden van den staat, 2452 idem van provincie en Gemeenten, 594 rechters en raadsheren, 1100 advocaten en avoues, 968 notarissen, 1652 bedienaars van den eeredienst, 1047 oversten van gestichten, professoren en onderwijzers, 1725 geneesheeren en heelmeesters, 845 andere personen behoorende tot den gezondheidsdienst, 95 letterkundigen, 755 schilders, beeldhouwers en bouwmeesters, 855 officieren van het leger, 15,872 grondeigenaars, renteniers, en gepensioneerden, 14,466 personen die mger andere bedrijven mitofenen. Te zamen 448,426.

Naar 1878 hadroeg het getal kiezers voor de Kamers 425,000. Het liberalismus, dat beweert van de uitbreiding van het stemrecht te zijn, heeft dus het kiezerskorps met meer dan zeven duizend kiezers vermindert. Deze gedurige

voor zijne echtgenooten geworden. Hoe goed en voorkomend Huguette ook jegens hem was, hij begreep wel, dat zij het verledene onmogelijk kon vergeten. Wanneer hij toeval de oogen zijner vrouw op zijne handen of op zijn gelaat gericht waren, dan werd hij telkens instinctmatig door een inwendig gevoel aangespoord om zijne handen in zijn boezem te steken of op eenigerlei wijze te bedekken; en hij herinnerde zich dan, dat Huguette die handen met bloed bevekte had gezien.

« Te vergeefs had Huguette beproefd, om haren man over te halen van naar de kerk te gaan. Een lach en bittere spot was daarop zijn antwoord geweest. Hij had gedurende meer dan eene week den spot gedreven met de heilige zaken van den godsdienst, met de heilige Sakramenten, de geloofswaarheden, de verzigtis, de belooningen des hemels en de eeuwige straffen der hel.

« Mijn echtgenoot, zoo had Huguette op zekeren dag tot hem gesproken, gij hebt mij beroofd van de goederen dezer wereld, ontnem mij nu ook niet het geloof in het Paradijs.

« Donaat schokschouderde en ging, zonder meer te zeggen, het huis uit.

« Zij, die het « Huis der Hekserij » in vroegeren tijd gezien hadden, toen namelijk de heidin er hare tooverijen verrichtte, zouden het nu ter nauwernood herkend hebben. Een metser had de muren weer in goeden toestand gebracht, met kalk bestreken en helder wit gemaakt; de melsels waren betamelijk hersteld, beschilderd, gevernist en glimsterden van helderheid; van de balken waren de duivelse werktuigen en toestellen weggenomen, die er vroeger aan hingen; boven den schoorsteen strekte aan het kruisbeeld de Verlosser de armen uit; op de helling van den heuvel der Sint-Catharinaplaats groeiden vele planten en bloemen in het wild. Huguette maakte er bloemruikers van, waarmee zij een welriekenden geur in haar huis verspreide; de mandjes vol met helder linnen weefgoed, leverden het bewijs, met welk een iever de vrouw arbeide,

om eerlijk haar brood te verdienen; de wiag verkondigde den zegen door den hemel aan de jonge moeder geschonken.

Twee gesken, welke door Huguette gekocht waren met het eerste geld, dat zij gespaard had, liepen buiten het huis te weiden in het gras, hetwelk aan de arme menschen daartoe vrij was afgestaan. De kleine Dazier dronk zuivere melk en speelde den heelen dag naast die dieren met hunne fijne blanke vacht en huid. Er hing een groene tak, afkomstig van den Palmzondag, boven het uit klei veeveerdigde wijkwaterat; een stukje gewijd brood op een witten doek neergelegd, getuigde welk een eerbied de jonge vrouw had voor die gewijde voorwerpen, welke eenigzins herinneren aan het laatste avondmaal van den goddelijken Verlosser.

« Donaat alleen maakte eene uitzondering in de harmonie en liefelijke overeenkomst van dit tafereel. Zijne ongelovigheid stak scherp af bij 't vurige geloof, hetwelk zich hier op allerlei wijze openbaarde; zijn gelaat, waarop de gewetensfultering te lezen stond, vormde eene droevige tegenstelling met de kalmte en den ernst der jonge moeder en met den glimlach van het kind.

« Donaat gevoelde zulks, het pijnigde hem, maar hij veranderde niet.

« Op zekeren nacht zag Huguette, terwijl Donaat meende dat zijne vrouw nog sliep, hoe haar echtgenoot eensklaps uit het bed opstond, de kamer doortiep, eenige kleine voorwerpen in een doek bijeen bond en met een soort van eerbiedige liefde op het hoofdje van zijn kind een kus drakte. Dan naderde hij het bed zijner echtgenote en zegde op teederen en droevigen toon.

« Arme vrouw! Huguette richtte zich op en nam hem bij de hand.

afschaffing van kiezers altijd zorgvuldig gekozen onder die klassen, waarin zich oneindig verre meest katholieken bevinden, heeft tot hertoe voor gevolg gehad de liberalen, doch met grootte moeite aan 't bewind te houden.

De loting voor de militie zal in het jaar 1885 plaats hebben op de volgende dagen.

Arrondissement Tongeren. Te Balsen den 1° februari, te Cortessem den 2, te Borgloon den 7, te Tongeren den 8, te Ruckelringen den 9, te Vlijtingen den 10, te Reckheim den 12.

Arrondissement Hasselt. Te Beeringen den 8 februari, te Herck-de-stad den 12, te Hasselt den 16, te St Truiden den 20.

Arrondissement Maaseyck. Te Maeseyck den 25 februari, te Bree den 24, te Peer den 26, te Neerpelt den 1 maart.

Zoo dan, binnen eenige weken komt die wet weer voor den dag die reeds zooveel onheil, zooveel kwaad gesticht heeft; binnen 6 weken moeten de jongelingen weder het lot over hun toekomstig leven laten beslissen, ja de loting is eene oprechte bloedwet.

Zij eischt het beste wat wij bezitten; zij dwingt onze zinnen in het schoonste van hinnen leeflijk hunne ouders, vrienden en kennissen vaarwel te zeggen; zij dwingt onze zonen den stiel, het handwerk dat zij met zoo veel moeite geleerd hebben te verlaten; al de opofferingen die de ouders zich getroost hebben om hunnen zoon een goed handwerk of stiel te laten leeren zijn vruchteloos geweest. De bloedwet is daar, zij eischt uw bloed, uw zoon moet naar de kazerne, hij moet alles vaarwel zeggen, en in plaats van u uwe opofferingen te behouden, wordt hij gedwongen voor het alverslindend gouvernement te werken.

O bloedwet, plaag der plagen, wanneer toch zal men eens begrijpen dat gij er te veel zijt? wanneer toch zal het volk eens eenparig de stiel verlaten tegen dat schandaal der 19° eeuw? wanneer zal het volk eens eenparig tegen die wet te veld trekken en erchen datmen dat die dwangwet afschafte? Waarom nog langer het geld daar wij zoo moeten voor wroeten, aan dit nuttelooze groot leger gegeven? waarom onze zonen nog langer opgeleerd aan dit zedehersvend soldatenspel?

Het middel is nogtans eenvoudig om van die slavenwet verlost te zijn. Het bestaat in de instelling van een vrijwilligers leger. Wij moeten eenparig werken om den wensch des volks te vervullen en de gedwongen soldatendienst te vervangen door een leger van vrijwilligers. Dat is de beste middel om tot dit doel te geraken.

Dat er in alle steden, in alle dorpen hoe klein ook, Maatschappijen tot stand komen, die op hun vaandel het woord vrijwilligers leger, afschaffing van den gedwongen soldatendienst, laten prijken.

Welaan, Burgers van alle gezindheden, indien gij waarlijk uwe zonen liefhebt, zult gij met ons samenwerken om de bloedwet te vernietigen, gij zult met ons tegen de hoofpartij te veld trekken met kracht en eensgezindheid, niemand mag achter blijven om dit grootisch rechtveerdig werk te ondersteunen.

Het geldt de vrijheid uwer kinderen, uw eigen bloed, schaar u allen onder het vaandel der maatschappij voor het vrijwilligersleger en roept eenparig:

Weg met de bloedwet! Niemand gedwongen soldaat! Leve het vrijwilligers leger!

om eerlijk haar brood te verdienen; de wiag verkondigde den zegen door den hemel aan de jonge moeder geschonken.

Twee gesken, welke door Huguette gekocht waren met het eerste geld, dat zij gespaard had, liepen buiten het huis te weiden in het gras, hetwelk aan de arme menschen daartoe vrij was afgestaan. De kleine Dazier dronk zuivere melk en speelde den heelen dag naast die dieren met hunne fijne blanke vacht en huid. Er hing een groene tak, afkomstig van den Palmzondag, boven het uit klei veeveerdigde wijkwaterat; een stukje gewijd brood op een witten doek neergelegd, getuigde welk een eerbied de jonge vrouw had voor die gewijde voorwerpen, welke eenigzins herinneren aan het laatste avondmaal van den goddelijken Verlosser.

« Donaat alleen maakte eene uitzondering in de harmonie en liefelijke overeenkomst van dit tafereel. Zijne ongelovigheid stak scherp af bij 't vurige geloof, hetwelk zich hier op allerlei wijze openbaarde; zijn gelaat, waarop de gewetensfultering te lezen stond, vormde eene droevige tegenstelling met de kalmte en den ernst der jonge moeder en met den glimlach van het kind.

« Donaat gevoelde zulks, het pijnigde hem, maar hij veranderde niet.

« Op zekeren nacht zag Huguette, terwijl Donaat meende dat zijne vrouw nog sliep, hoe haar echtgenoot eensklaps uit het bed opstond, de kamer doortiep, eenige kleine voorwerpen in een doek bijeen bond en met een soort van eerbiedige liefde op het hoofdje van zijn kind een kus drakte. Dan naderde hij het bed zijner echtgenote en zegde op teederen en droevigen toon.

« Arme vrouw! Huguette richtte zich op en nam hem bij de hand.

« Wilt gij van hier gaan vertrekken? vroeg zij.

« Ja, antwoordde hij somber.

« Gij kunt dat niet, gij moogt dat niet doen.